

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Míluše Doškové a soudců JUDr. Karla Šimky a Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobce: **ROFIN s. r. o.**, se sídlem Praha 7, Kostelní 38, zastoupen JUDr. Markem Nespalou, advokátem se sídlem Čelákovice, Stankovského 144, proti žalovanému: **Krajský úřad Plzeňského kraje**, se sídlem Plzeň, Škroupova 18, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 2. 2013, č. j. DSH/1430/13, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 30. 12. 2014, č. j. 30 A 26/2013 – 53,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 30. 12. 2014, č. j. 30 A 26/2013 - 53, **se zrušuje a věc se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

Včas podanou kasační stížností se žalovaný jako stěžovatel domáhá zrušení shora nadepsaného rozsudku krajského soudu, jímž bylo zrušeno jeho rozhodnutí ze dne 6. 2. 2013, č. j. DSH/1430/13, a rovněž rozhodnutí Městského úřadu Přeštice (dále jen „správní orgán prvního stupně“ nebo „městský úřad“) ze dne 7. 12. 2012, č. j. OSD-BOM-27799/2012, a věc byla vrácena žalovanému k dalšímu řízení. Žalovaný svým rozhodnutím zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, kterým bylo obnoveno řízení ve věci schválení technické způsobilosti jednotlivě dovezeného vozidla tov. zn. Citroën C4 Picasso 1.6 HDI 16V, VIN: X (dále jen „předmětné vozidlo“).

Krajský soud zrušil shora uvedená rozhodnutí, neboť dospěl k závěru, že v předmětném řízení nebyly shromážděny potřebné podklady pro nařízení obnovy řízení ve smyslu § 100 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Krajský soud dovodil, že skutečnosti, které byly prezentovány v podnětu Ministerstva dopravy a které vzaly správní orgány za zásadní pro nařízení obnovy řízení, neexistovaly v době vydání rozhodnutí o technické způsobilosti vozidla (5. 1. 2010), nýbrž se staly objektivně známými až následně. Nebyla proto naplněna základní podmínka pro obnovení řízení podle

ust. § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu, tedy že vyšly najevo dříve neznámé skutečnosti nebo důkazy, které existovaly v době původního řízení a které účastník, jemuž jsou ku prospěchu, nemohl v původním řízení uplatnit. Obě správní rozhodnutí proto krajský soud posoudil jako nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů.

Stěžovatel v kasační stížnosti uplatňuje důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“, namítá tedy nezákonnost napadeného rozsudku spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Z obsahu kasační stížnosti však plyne rovněž kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., konkrétně nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu pro nedostatek důvodů.

Stěžovatel s krajským soudem nesouhlasí a má za to, že skutečnosti uvedené v podnětu Ministerstva dopravy existovaly již v době původního řízení ukončeného rozhodnutím o schválení technické způsobilosti předmětného vozidla. Tyto skutečnosti (zaplavení vozidel v únoru 2009 a z toho plynoucí další skutečnosti) tedy prokazatelně existovaly ke dni 5. 1. 2010, tj. ke dni vydání rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, a vyšly najevo (tj. byly tomuto orgánu oznámeny) až následně, a to právě podnětem Ministerstva dopravy.

Stěžovatel dále poukazuje na zásadní skutečnost, že důvodem pro nařízení obnovy řízení nebylo, jak to tvrdí soud, zjištění nových skutečností, nýbrž zjištění, že provedené důkazy (předložený COC list) se ukázaly být nepravdivými. Soud se touto skutečností v napadeném rozsudku vůbec nezabýval. Důvody pro obnovu řízení tak byly dle stěžovatele jednoznačně dány.

Pouze na okraj stěžovatel uvádí, že ze spisu jednoznačně plyne, že předmětné vozidlo nesmí být registrováno, uváděno do provozu, prodáváno, odkupováno či opravováno. Je věcí veřejného zájmu, aby tomu tak skutečně bylo. Žalobce má samozřejmé nárok požadovat případnou náhradu škody po osobě, která mu předmětné vozidlo prodala.

S ohledem na uvedené navrhuje stěžovatel napadený rozsudek krajského soudu zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení.

Žalobce se ve svém vyjádření ke kasační stížnosti ztotožňuje se závěrem krajského soudu, jak byl prezentován v napadeném rozsudku. Uvádí-li stěžovatel dodatečně, že COC list měl být nelegálně získaným dokladem, takováto skutečnost nebyla předmětem dokazování, a jedná se proto o dodatečnou a účelovou informaci, která nemá reálný skutkový či právní základ. Žalobce pak vyvrací rovněž tvrzení stěžovatele o nemožnosti předmětné vozidlo registrovat, zcizovat, nebo opravovat, neboť stěžovatel toto tvrzení nedokládá žádnými důkazy. Z kasační stížnosti pak neplyne ani to, v čem spatřuje stěžovatel veřejný zájem, zvláště pak když od vydání příslušného rozhodnutí o technické způsobilosti uplynulo již více než pět let. Žalobce poukazuje na § 102 odst. 7 správního řádu, podle kterého se mají šetřit práva nabytá v dobré víře. Tímto se správní orgány vůbec nezabývaly. Žalobce proto navrhuje kasační stížnost jako nedůvodnou zamítnout.

Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána osobou k tomu oprávněnou, je podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a za stěžovatele jedná zaměstnanec s příslušným vzděláním. Kasační stížnost je tedy přípustná.

pokračování

Důvodnost kasační stížnosti pak zdejší soud posoudil v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.). Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z ustanovení § 109 odst. 2, věty první s. ř. s.

Kasační stížnost je důvodná.

Ze spisu bylo zjištěno, že dne 4. 1. 2010 podal u městského úřadu pan K. S. žádost o schválení technické způsobilosti jednotlivě dovezeného (předmětného) vozidla. K žádosti byl přiložen jako podklad mj. COC list (certificate of conformity), tj. prohlášení o shodě vydané zástupcem výrobce ze dne 7. 5. 2009. Na základě podané žádosti a předložených podkladů byla rozhodnutím městského úřadu č. j. SD-1-6/2010 ze dne 5. 1. 2010 schválena technická způsobilost předmětného vozidla a byl vydán technický průkaz vozidla č. X. Dne 6. 8. 2010 byl městskému úřadu cestou Magistrátu hlavního města Prahy doručen podnět ministerstva dopravy ze dne 22. 7. 2010, sp. zn. 200/2010-150-ORG2/25, k vyřazení znehodnocených vozidel z centrálního registru vozidel, mj. též předmětného vozidla, a k provedení kroků k obnovení řízení, neboť se dle sdělení výrobců Citroën a Peugeot jedná o vozidla, která byla při skladování v Itálii zaplavena a došlo k jejich znehodnocení. Tato vozidla byla proto vyřazena z obchodního oběhu a byla předána autorizovaným šrotovacím společností za účelem jejich fyzické likvidace. Na základě tohoto podnětu pak správní orgán prvního stupně mj. požádal o stanovisko akreditovaného zástupce společnosti Citroën v České republice k technické způsobilosti předmětného vozidla k provozu na pozemních komunikacích. Akreditovaný zástupce přípisem ze dne 20. 8. 2010 sdělil, že u vozidel uvedených v podnětu Ministerstva dopravy, mezi nimiž figurovalo také předmětné vozidlo, se jedná o nové vozy, které ale byly v únoru roku 2009 zaplaveny ve skladových prostorách v italském městě Livorno, a to ještě před tím, než mohly být uvedeny na trh. Z toho důvodu byla tato vozidla jejich výrobcem, tj. společností AUTOMOBILES CITROËN, kvalifikována jako nezpůsobilá k používání, neboť výrobce usoudil, že již nemohou plnit nároky kladené na jejich kvalitu a bezpečnost. Aby se zamezilo uvedení těchto vozů do obchodního oběhu, byly předány autorizovaným šrotovacím společností ve Francii, které oficiálně potvrdily jejich likvidaci. Autorizovaný zástupce tudíž uzavřel, že tato vozidla byla nezákonně uvedena do provozu (bylo podáno trestní oznámení na neznámého pachatele), protože byla výrobcem vyřazena jako nezpůsobilá k používání a neobchodovatelná, a v žádném případě neměla být jakkoli registrována, uváděna do provozu, prodávána, odkupována či opravována. Na základě těchto skutečností městský úřad dne 23. 9. 2010 zaslal účastníkům řízení o obnově, tj. původnímu účastníkovi řízení o schválení technické způsobilosti předmětného vozidla a současnému vlastníku vozidla, tj. žalobci, oznámení o zahájení řízení o obnově řízení. Následně dne 19. 9. 2012 zaslal městský úřad účastníkům řízení oznámení o pokračování v řízení o obnově řízení. Žalobce v průběhu tohoto řízení vícekrát žádal o prodloužení lhůty k vyjádření či k podání návrhů, prvně již ve vyjádření k zahájení řízení o obnově řízení ze dne 22. 10. 2010, neboť si od obchodní společnosti FLEXTER Enterprise SE, tj. od osoby, od které předmětné vozidlo nabyl, vyžádal doložení originálu dokladu k předmětnému vozidlu a uvedl, že požádá o stanovisko akreditovaného zástupce k vyjádření souhlasu se schválením technické způsobilosti předmětného vozidla. Tyto dokumenty však žalobce v průběhu řízení nedoložil. Městský úřad proto dne 7. 12. 2012 vydal napadené rozhodnutí o obnově řízení, v němž vycházel z výše uvedených podkladů.

Podle § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu platí, že „[ř]ízení před správním orgánem ukončené pravomocným rozhodnutím ve věci se na žádost účastníka obnoví, jestliže vyšly najevo dříve neznámé skutečnosti nebo důkazy, které existovaly v době původního řízení a které účastník, jemuž jsou ku prospěchu, nemohl v původním řízení uplatnit, anebo se provedené důkazy ukázaly nepravdivými.“ Podle třetího odstavce tohoto ustanovení „[v]e tříleté lhůtě od právní moci rozhodnutí může o obnově řízení z moci úřední rozhodnout

též správní orgán, který ve věci rozhodl v posledním stupni, jestliže je dán některý z důvodů uvedených v odstavci 1 a jestliže je na novém řízení veřejný zájem; do konce uvedené lhůty musí být rozhodnutí o obnově řízení vydáno.“

V nyní projednávané věci bylo řízení obnoveno, protože městský úřad obdržel shora uvedený podnět ministerstva dopravy, z něž vyplynulo, že předmětné vozidlo bylo nezákonně uvedeno do obchodního oběhu, neboť mělo být v důsledku jeho zatopení fyzicky zlikvidováno. Uvedené skutečnosti pak byly potvrzeny i akreditovaným zástupcem výrobce v České republice [srov. § 2 odst. 10 zákona č. 56/2001 Sb. o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích a o změně zákona č. 168/1999 Sb., o pojištění odpovědnosti za škodu způsobenou provozem vozidla a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o pojištění odpovědnosti z provozu vozidla), ve znění zákona č. 307/1999 Sb., ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o podmínkách provozu“)]. Správní orgány tedy vycházely ze skutečnosti, že akreditovaný zástupce výrobce předmětného vozidla svým tvrzením zpochybnil důkazní hodnotu COC listu, který byl předložen v původním řízení jako podklad pro schválení technické způsobilosti předmětného vozidla. Poněvadž je to právě výrobce nebo jeho pověřený zástupce ve státě, kde je vozidlo registrováno, kdo je oprávněn k vydání prohlášení o shodě, tj. COC listu (viz čl. 5 odst. 2 směrnice Rady o sblížení právních předpisů členských států týkajících se schvalování typu motorových vozidel a jejich přípojných vozidel č. 70/156/EHS), bylo na místě zahájit obnovu řízení, neboť se provedený důkaz ukázal být nepravdivým. Žalobce sice v průběhu celého řízení hodlal předložit původní COC list (kopie je součástí spisu) a vyjádření akreditovaného zástupce výrobce předmětného vozidla v ČR, nicméně žádný z těchto dokumentů nepředložil, a nevyvrátil tedy žádným způsobem tvrzení správních orgánů o nepravdivosti COC listu. Vyjádření akreditovaného zástupce bylo navíc vyžádáno již správním orgánem a další vyjádření, pravděpodobně o stejném obsahu, by na věci nemohlo ničeho změnit. Nejvyšší správní soud tak zcela aprobejuje postup správních orgánů a jejich rozhodnutí nepovažuje za nezákonná. Poněvadž však krajský soud vůbec nezkoumal možnost obnovy řízení z tohoto důvodu, tedy, proto, že se provedený důkaz ukázal být nepravdivým, ačkoliv i na této argumentaci stála rozhodnutí správních orgánů (byť důkaz nebyl označen jako nepravdivý, ale jako „nelegální“), je jeho rozhodnutí postiženo vadou nepřezkoumatelnosti spočívající v nedostatku důvodů [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.].

Krajský soud se tedy omezil toliko na konstatování, že se správní orgány vůbec nezabývaly tím, že skutečnosti, které vyplynuly z podnětu ministerstva dopravy, neexistovaly v době původního řízení a objektivně známými se staly až následně. Nejvyšší správní soud ještě jednou upozorňuje na dikci ustanovení § 100 odst. 1 správního řádu, dle které lze řízení obnovit, vyšly-li „*najevo dříve neznámé skutečnosti nebo důkazy, které existovaly v době původního řízení a které účastník, jemuž jsou ku prospěchu, nemohl v původním řízení uplatnit, anebo se provedené důkazy ukázaly nepravdivými.*“ Skutečnosti, které vyplynuly jak z podnětu ministerstva dopravy, tak z vyjádření akreditovaného zástupce výrobce v ČR, prokazatelně objektivně existovaly již v průběhu původního řízení (leden 2010), protože k zatopení skladu v Itálii, v němž bylo uskladněno rovněž předmětné vozidlo, došlo již v únoru 2009. Poté došlo, dle nezpochybněných tvrzení akreditovaného zástupce, k vyřazení těchto vozidel z obchodního oběhu a k jejich předání k fyzické likvidaci, která byla šrotovacími společnostmi potvrzena. Až následně tedy mohlo být předmětné vozidlo dovezeno do ČR a bylo pak schváleno jako technicky způsobilé k provozu na pozemních komunikacích. Je tak zřejmé, že předmětná skutečnost, která vedla k obnově řízení, resp. zpochybnila pravost COC listu, existovala již v době původního řízení, pouze nebyla objektivně známá žádnému z účastníků řízení, a tudíž nemohla být v původním řízení uplatněna. Nejvyšší správní soud je tak toho názoru, že řízení bylo lze obnovit rovněž z tohoto důvodu. Rozhodnutí správních orgánů tedy nejsou nepřezkoumatelná.

pokračování

Na obnově řízení je dán také veřejný zájem, ačkoli jej žalobce neshledává. Ten byl vyjádřen jak v prvostupňovém, tak i v žalobou napadeném rozhodnutí. Bylo by totiž v rozporu s veřejným zájmem, aby předmětné vozidlo bylo provozováno na pozemních komunikacích na základě schválení nelegálně získaných a pravděpodobně zfalšovaných dokumentů. Vozidlo, jehož technická způsobilost byla schválena v rozporu se zákonem o podmínkách provozu, nemůže být bez dalšího ponecháno v provozu na pozemních komunikacích. Nejvyšší správní soud již dříve judikoval, např. v rozsudku ze dne 30. 4. 2013, č. j. 4 As 40/2012 - 26 (všechna rozhodnutí jsou dostupná na stránkách www.nssoud.cz), že „[p]ro naplnění zákonného atributu veřejného zájmu na obnově řízení ve smyslu § 100 odst. 3 správního řádu z roku 2004 je dostačující, pokud správní orgány nařídí obnovu řízení o udělení řídičského oprávnění s odkazem na obecný účel úpravy zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, aby řídičské oprávnění bylo vydáváno pouze osobám, které pro to splňují veškeré požadavky, mj. pouze takovým osobám, které mají, resp. v době správního řízení a v souladu s podmínkami citovaného zákona v tehdy účinném znění měly na území České republiky přechodný pobyt v trvání alespoň 185 dnů [§ 82 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 2 písm. bb) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění účinném do 31. 12. 2011].“ Ačkoli se v uvedené věci nejednalo o schvalování technické způsobilosti vozidla, ale o udělení řídičského oprávnění, je z tohoto rozsudku zřejmé, že veřejný zájem může být spatřován rovněž v tom, aby byly pro udělení určitého oprávnění splněny veškeré zákonné požadavky. Proto i v nyní projednávané věci nutno veřejný zájem shledat, a to již jen v tom, že předmětnému vozidlu byl vystaven technický průkaz, přičemž existují silné indicie, že se tak stalo na základě nepravdivých podkladů, a tudíž v rozporu s ustanovením § 34 odst. 5 a § 35 zákona o podmínkách provozu.

Nelze akceptovat ani úvahu žalobce prezentovanou ve vyjádření ke kasační stížnosti, že správní orgány vůbec nezvažovaly užití § 102 odst. 7 správního řádu. Nejvyšší správní soud k tomu uvádí, že dle dikce tohoto ustanovení, podle něhož „[v] novém řízení správní orgán šetří práva nabytá v dobré víře,“ lze toto ustanovení aplikovat až v řízení obnoveném, nikoliv již při posuzování důvodů svědčících pro nařízení obnovy. Nejvyšší správní soud ovšem upozorňuje na skutečnost, že povolení obnovy řízení není možné zaměnit za rozhodnutí o jiném řešení základní otázky v následujícím řízení (srovnej také Vedral, Josef; *Správní řád, komentář; II. vydání, BOVA POLYGON, Praha 2012, str. 859, 860*), a žalobci tudíž nic nebrání bránit svá práva v obnoveném řízení.

Nejvyšší správní soud závěrem upozorňuje, že podle § 109 odst. 4 s. ř. s. části věty za středníkem je povinen zkoumat, zda řízení před krajským soudem netrpí některou z taxativně uvedených vad, k níž by musel přihlédnout z úřední povinnosti. V nyní projednávané věci dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že řízení před krajským soudem takovou vadou trpí.

Podle § 34 odst. 1 s. ř. s. jsou osobami zúčastněnými na řízení ty osoby, jež byly přímo dotčeny ve svých právech a povinnostech vydáním napadeného rozhodnutí nebo tím, že rozhodnutí nebylo vydáno, a ty, které mohou být přímo dotčeny jeho zrušením nebo vydáním podle návrhu výroku rozhodnutí soudu, nejsou-li účastníky a výslovně oznámily, že budou v řízení práva osob zúčastněných na řízení uplatňovat. Navrhovatel je povinen v návrhu označit osoby, které přicházejí v úvahu jako osoby zúčastněné na řízení, jsou-li mu známy (§ 34 odst. 2 s. ř. s.). Osoba zúčastněná na řízení má právo předkládat písemná vyjádření, nahlížet do spisu, být vyzooměna o podání žaloby i o nařízeném jednání a žádat, aby jí bylo při jednání uděleno slovo. Rovněž se jí doručuje rozhodnutí, jímž se řízení u soudu končí (§ 34 odst. 3 s. ř. s.).

Z předloženého soudního spisu vyplývá, že žalobce nesplnil svou povinnost plynoucí z § 34 odst. 2 s. ř. s. a neoznačil původního účastníka řízení o schválení technické způsobilosti předmětného vozidla, a tedy i účastníka řízení o obnově řízení, pana K. S., jako osobu, která přichází v úvahu jako osoba zúčastněná na řízení, a krajský soud jej pak nevyrozuměl

o probíhající řízení, ani jej nevyzval, aby se rozhodl, zda bude v řízení uplatňovat práva osoby zúčastněné na řízení.

V rozsudku ze dne 2. 5. 2007, č. j. 5 As 3/2007 – 68, Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že pokud žalobce v žalobě neoznačil osobu, o jejímž možném postavení osoby zúčastněné na řízení před soudem nebylo pochyb, bylo povinností předsedy senátu tuto osobu vyrozumět o probíhající řízení a vyzvat ji, aby oznámila, zda bude svá práva v řízení uplatňovat. Nedostál-li krajský soud této povinnosti a takovou osobu v řízení zcela pominul, trpí jeho rozhodnutí vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé a pro kterou je tedy nutno toto rozhodnutí zrušit [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]. Obdobně v rozsudku ze dne 21. 12. 2005, č. j. 1 As 39/2004 – 75, publikovaném pod č. 1479/2008 Sb. NSS, pak bylo judikováno, že „*ustanovení § 34 odst. 2 s. ř. s. předpokládá aktivní postup soudu při zjišťování okruhu možných osob zúčastněných na řízení. Jestliže krajský soud nevyrozuměl o probíhající řízení účastníka správního řízení odlišného od žalobce, který splňoval podmínky § 34 odst. 1 s. ř. s. (zde stavebník), zatížil řízení vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.*“

Nejvyšší správní soud při zvažování toho, zda uvedený postup krajského soudu je, či není důvodem pro zrušení kasační stížnosti napadeného rozsudku, musel vycházet se závěrů vyslovených v rozsudku zdejšího soudu ze dne 17. 12. 2010, čj. 7 As 70/2009 - 190, podle kterého ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. (ve spojení s § 109 odst. 4 s. ř. s.) nehovoří o vadě, která měla vliv na zákonnost rozhodnutí, ale o vadě, která mohla takový vliv mít. Pro závěr o nutnosti aplikace citovaného ustanovení tedy postačí i důvodná pochybnost o zákonnosti napadeného rozhodnutí v příčinné souvislosti se zjištěnou vadou řízení.

Z výše uvedeného vyplývá, že napadené rozhodnutí stěžovatele ani správního orgánu prvního stupně nelze považovat za nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů, pro něž byla tato rozhodnutí krajským soudem zrušena. Krajský soud tedy tuto právní otázku neposoudil správně, některé jeho závěry nejsou odůvodněné a i v řízení se dopustil další vady.

Nejvyšší správní soud proto shledal kasační stížnost stěžovatele důvodnou, a v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V něm bude krajský soud vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu vysloveným v tomto rozsudku (§ 110 odst. 4 s. ř. s.). V dalším řízení bude muset krajský soud mj. vyrozumět pana K. S. o možnosti přihlásit se do řízení jako osoba na něm zúčastněná a uplatňovat v něm svá práva. Kromě toho se bude muset vypořádat s námitkami žalobce uplatněnými v žalobě v souladu s právním názorem vysloveným v tomto rozsudku.

Zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu a vrátí-li mu věc k dalšímu řízení, rozhodne tento soud v novém rozhodnutí i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 7. května 2015

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu